

در نشست هم‌اندیشی هنرمندان محلات محدوده تاریخی طوس پیشنهاد شد

آماده‌سازی ۱۰ غرفه فروش صنایع دستی در موزه آیین‌های پهلوانی

این هنرستان که در محدوده طوس واقع شده، همچون کارخانه تولید هنرمندان است و به برکت آن، تعداد دختران هنرمند طوس کم نیست، اما متأسفانه حمایتی از این هنرمندان نمی‌شود. همه مادر ابتدا چند کار زدیم اما چون فروشی نداشتیم، دیگر ادامه ندادیم

سیدی - هفته جهانی گردشگری و صنایع دستی بهانه‌ای شد تا هنرمندان محلات محدوده تاریخی طوس، در موزه «آیین‌های پهلوانی شه‌لافتی طابریان طوس» گرد هم آیند و با صحبت از هنر و مشکلات پیش‌رویش، نقش عرصه‌های هنری در توسعه بوم‌گردی منطقه ۱۲ را بررسی کنند. به گزارش شهرآرامجله، این نشست که به همت سازمان مردم‌نهاد اتنا (انجمن توسعه نشاط اجتماعی) برنامه‌ریزی شد، با دستاوردهایی به کار خود پایان داد. آماده‌سازی ۱۰ غرفه فروش صنایع دستی در موزه آیین‌های پهلوانی، مهم‌ترین دستاورد این جلسه بود که پیشنهاد آن را علی‌اکبر قاسمی معروف به پهلوان رستم، مدیر و گردآورنده موزه آیین‌های پهلوانی شه‌لافتی، مطرح کرد. این پیشنهاد در پاسخ به گلایه‌های هنرمندان درباره نبود مکانی برای عرضه محصولات هنری، عنوان شد که استقبال هنرمندان را در پی داشت.

توانمندسازی بانوان، آرزوی ماست

اکبرپور، کارشناس آموزش مرکز فرهنگی الهیه، نخستین فردی بود که پشت میکروفن رفت و با صحبت از ۲۰۷ کلاس هنری تدارک دیده شده توسط شهرداری، حاضران را برای شرکت در این کلاس‌ها ترغیب کرد. وی گفت: «در حال حاضر بیش از ۲۰۷ رشته هنری در شهرداری وجود دارد که قابل برگزاری در همه مناطق شهر است. استادان این رشته‌های هنری نیز همگی از چند فیلتر رد شده‌اند و بسیار شایسته‌اند». اکبرپور تنها شرط لازم برای برگزاری کلاس‌ها را رسیدن به حد نصاب ۸ نفر عنوان کرد و افزود: «تنها کمی همت لازم است تا ۸ نفر با هم هماهنگ شوند و برای برگزاری یک کلاس تقاضا دهند». وی هدف شهرداری از برگزاری آیین کلاس‌ها را توانمندسازی بانوان خواند و توضیح داد: «شهرداری، بانوان هنرمند را پس از آموزش رها نمی‌کند و با برگزاری بازارچه‌های موقت و دائمی و در اختیار قرار دادن میز رایگان به آن‌ها و همچنین محول کردن سفارش‌های خود، از آنان حمایت خواهد کرد». پخت شیرینی برای مراسم مرکز فرهنگی الهیه توسط خانم‌های کلاس شیرینی‌پزی، مثالی بود که اکبرپور در همین راستا بیان کرد.

هنر داریم، محلی برای عرضه نداریم

صفایی، هنرمند مکرومه‌باف محله فردوسی، اولین فردی بود که به نمایندگی از هنرمندان، برای بیان دغدغه‌هایش پشت میکروفن رفت. وی که هنرش را در مکتب حضرت زینب (س) آموخته است، اول درباره مزایای آن توضیح داد: «همسران بسیاری از ما کارگر روزمزد هستند. یک روز سر کار می‌روند و روز دیگر خیر. انجام کارهای هنری توسط بانوان می‌تواند کمک خرج خوبی برای خانواده باشد؛ به عنوان مثال به خاطر درآمد مکرومه‌بافی، هیچ‌گاه خانه من بی پول نمانده است». وی سپس از نبود محلی برای عرضه هنر در محله فردوسی گلایه کرد و گفت: «ما در محله فردوسی هنرمندان بسیاری داریم. نوروز امسال در پیشخوان آرامگاه فردوسی، بازارچه صنایع دستی دایر شد که غرفه‌ای نیز در اختیار من و چند تن دیگر از هنرمندان محله فردوسی قرار گرفت. در همان ۱۳ روز من توانستم حدود یک میلیون و ۴۰۰ هزار تومان درآمد از فروش کیف‌های مکرومه کسب کنم، چرا که هر چه می‌بافتم، می‌توانستم عرضه کنیم و مشتری‌ها هم به خوبی استقبال می‌کردند اما در بقیه روزهای سال، تنها محل عرضه محصولات برای ما، جمع مهمانی‌های خانوادگی و دوستانه است که آنجا هم بازار مشتریان محدود است و تنها شامل اهالی همین منطقه می‌شود؛ به همین خاطر میزان فروشمان به شدت کاهش یافته است و بسیاری از کارهای بافته شده مان گوشه خانه خاک می‌خورند، در حالی که اگر همان بازارچه پیشخوان دائمی شود، کمک خوبی به هنرمندان منطقه خواهد کرد».

صفایی که به تازگی کلاسی نیز در مکتب برای

علاقه‌مندان هنر مکرومه‌بافی دایر کرده است، گفت: «خیلی خوب است که آدم بتواند به دیگران هم آموزش دهد، نه اینکه هنر را فقط برای خودش نگه دارد. به امید روزی که همه بانوان بتوانند از برکات هنر فیض ببرند!».

هنرستان صنایع دستی واقع در طوس، چونان کارخانه تولید هنرمندان است

ادامه بحث را دو دانشجوی هنر دست گرفتند. قاسمی که در هنرستان صنایع دستی در رشته قلم‌زنی تحصیل کرده و سپس جذب دانشگاه شده است، گفت: «بسیاری از دختران ساکن بولوار شاهنامه در هنرستان صنایع دستی «نور موسوی» واقع در شاهنامه ۱۰ تحصیل کرده‌اند، اما به دلیل نبود حمایت و بازار کار، همگی خانه‌نشین شده‌اند و کسی هنرش را ادامه نداده است. من و چند تن دیگر نیز ادامه تحصیل دادیم». وی ادامه داد: «این هنرستان که در محدوده طوس واقع شده، همچون کارخانه تولید هنرمند است و به برکت آن، تعداد دختران هنرمند طوس کم نیست، اما متأسفانه حمایتی از این هنرمندان نمی‌شود. همه ما در ابتدا چند کار زدیم اما چون فروشی نداشتیم، دیگر ادامه ندادیم». قاسمی با گلایه از سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری افزود: «من کار قلم‌زنی است. کارهای قلم‌زنی به دلیل زمان‌بر بودن، بسیار پرهزینه هستند و بسیاری از اهالی طوس توانایی خرید آن‌ها را ندارند، بنابراین بازار خرید محصولات ما باید برای افرادی غیر از بومیان باشد. به دلیل رفت و آمد زیاد گردشگران به این محدوده، آن‌ها می‌توانند بازار هدف خوبی باشند، اما با اینکه هنرستان ما به صورت تخصصی در زمینه صنایع دستی فعالیت می‌کند، متأسفانه میراث فرهنگی هیچ‌گونه همکاری با ما نمی‌کند».

محلی برای تدریس نداریم

گل محمدی، دیگر دانشجوی هنرمند طوس نشین، از اطلاعات کمی که برخی افراد درباره صنایع دستی دارند، گلایه کرد و گفت: «وقتی صحبت از صنایع دستی می‌شود، برخی خیال می‌کنند که صنایع دستی تنها به بافتن فرش و گلیم خلاصه می‌شود، در حالی که در هنرستان صنایع دستی نور موسوی بیش از ۱۰ رشته وجود دارد که همگی با اطلاعات روز دنیا همگام است و البته برخی از آن‌ها برای اهالی ناشناخته است. ما تقاضا داریم جایی در اختیارمان بگذارند تا بتوانیم سایر اهالی محله را هم با این هنرها آشنا کنیم».

روی پای خودمان بایستیم

رحمانی، هنرمند نقاش و نگارگر که لیسانس میانی هنرهای تجسمی دارد، همه هنرمندان را در کشیده توصیف کرد و گفت: «ما همیشه از حمایت نشدن نالیده‌ایم، اما نباید چشم امیدمان به دیگران باشد». وی سپس با تعریف خاطره‌ای از آغاز کار خود گفت: «من